

Sygn. akt II W 938/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Maciej Błaszczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26.10. i 22.12.2015 r.

sprawy przeciwko

P. L. urodzonego (...) w L.

syna G. i Z. z d. (...)

obwinionego o to, że: w dniu 30 lipca 2015 r. o godz. 06.55 w msc. Ł. na ul. (...) kierując pojazdem marki I. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 52 km/h, tj. jadąc z prędkością 102 km/h, gdzie dozwolona prędkość na tym odcinku drogi wynosiła 50 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a k.w.

orzeka

I. Uznaje obwinionego P. L. za winnego popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 92a k.w. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 500 (pięćset) złotych grzywny.

II. Na podstawie art. 118 § 1 k.p.s.w. w zw. z art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 220 (dwieście dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt II W 938/15

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy, ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony P. L. w dniu 30 lipca 2015 r. jechał samochodem marki I. o nr rej. (...). O godzinie 6.55 przejeżdżał przez miejscowość Ł., wjechał na obszar zabudowany, z ograniczeniem prędkości do 50 km/h. Obwiniony prowadził samochód z prędkością 102 km/h, dostrzegł to funkcjonariusz Policji M. B.. Policjant zmierzył prędkość pojazdu prowadzonego przez obwinionego i wydał polecenie zatrzymania samochodu. Obwiniony zatrzymał się do kontroli, M. B. poinformował go o popełnionym wykroczeniu drogowym i zaproponował mandat karny zgodny z taryfikatorem, to jest 400 złotych oraz poinformował go o obowiązkowym zatrzymaniu prawa jazdy. Obwiniony odmówił przyjęcia mandatu. Przed zdarzeniem obwiniony nie popełnił wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w ruchu drogowym.

Dowód:

- zeznania M. B. (k.35),
- notatka urzędowa (k.4),
- kserokopia notatnika służbowego (k.40-41),
- świadectwo legalizacji (k.42),
- instrukcja obsługi (k.43-62)
- informacja Policji (k.24).

Obwiniony w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.8). Stwierdził, że jechał w dniu zdarzenia z prędkością poniżej 100 km/h, zorientował się, że przekroczył dozwoloną prędkość, starał się gwałtownie zwolnić, po przejechaniu około 300 metrów został zatrzymany przez Policję. Policjant pokazał mu urządzenie do kontroli prędkości, pokazywało 102 km/h, ale kwestionował ten pomiar. Podczas rozprawy obwiniony konsekwentnie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył wyjaśnienia (k.35). Podał, że kwestionował przeprowadzony pomiar prędkości, gdyż nie pokazano mu warunków pomiaru. Przed zatrzymaniem przez Policję jechał w kolumnie innych samochodów, tylko jego Policja zatrzymała. Policjant stwierdził, że przekroczył dozwoloną prędkość, obwiniony z tym się nie zgadzał.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, gdyż są sprzeczne z zeznaniami M. B. (k.35). Świadek ten jest funkcjonariuszem publicznymi i osobą obcą dla obwinionego, nie był z nim skonfliktowany i nielogicznym jest by miał podawać nieprawdziwe informacje odnośnie zachowania obwinionego.

M. B. zeznał (k.35), iż nie pamiętał zdarzenia, po zapoznaniu się z notatką urzędową potwierdził, że takie zdarzenie miało miejsce, pomiar prędkości był dokonany urządzeniem U., które mierzy konkretny samochód. Obwiniony zgodził się przyjąć mandat, ale gdy dowiedział się, że zostanie mu zatrzymane prawo jazdy odmówił przyjęcia mandatu.

Sąd dał wiarę tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w treści notatki (k.4), kserokopii notatnika urzędowego (k.40-41), świadectwa legalizacji urządzenia (k.42) i instrukcji jego obsługi (k.42-62). Świadek ten jest osobą obcą dla obwinionego i nie miał z nim żadnych konfliktów przed zdarzeniem, nie jest zatem wiarygodne by miał go pomawiać o dokonanie czynu, którego się nie dopuścił.

Sporządzone w toku postępowania dokumenty w postaci: notatki urzędowej (k.4), informacja o wykroczeniach w ruchu drogowym (k.24), kserokopii notatnika urzędowego (k.40-41), świadectwo legalizacji urządzenia (k.42) i instrukcja jego obsługi (k.42-62) zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynu przypisanego obwinionemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Udział w ruchu drogowym, a zwłaszcza prowadzenie pojazdu na drodze publicznej wymaga rozwagi i zachowania ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Ruch lądowy odbywa się różnymi pojazdami i na różnych drogach, ale każdy z uczestników ruchu obowiązany jest przestrzegać przepisów i zasad bezpiecznego korzystania z drogi. Obwiniony naruszył jeden z podstawowych warunków bezpiecznego korzystania z drogi publicznej w postaci obowiązku ograniczenia prędkości, wyrażonego w art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W dniu 30 lipca 2015 r. obwiniony jechał samochodem marki V. (...) o godzinie 6.55 w miejscowości Ł., w terenie, gdzie obowiązywało ograniczenie dozwolonej prędkości do 50 km/h, drogą wojewódzką o średnim natężeniu ruchu z prędkością 102 km/h, przekraczając dozwoloną prędkość o 52 km/h. Obwiniony jechał zatem z prędkością o 104 % wyższą niż dopuszczalna.

Czyn obwinionego należy zakwalifikować jako wykroczenie z art. 92a k.w., gdyż polegał na tym, że obwiniony naruszył obowiązujące zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego znacznie przekraczając dozwoloną prędkość.

Obwiniony ma 41 lat, jest żonaty, ma na utrzymaniu czworo dzieci, jest współwłaścicielem gospodarstwa rolnego i osiąga około 1.500 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.34), nie był karany sędownie (k.29), nie popełnił wcześniej wykroczeń w ruchu drogowym (k.24).

Stopień społecznej szkodliwości jazdy ze znacznie wyższą niż dopuszczalna prędkość nie był mały, gdyż obwiniony znacznie przekroczył dozwoloną prędkość i stworzył przez to poważnie zagrożenie bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Stopień winy obwinionego był znaczny, gdyż przekroczenie dozwolonej prędkości było znaczne, a obwiniony poruszał się jezdnią o średnim natężeniu ruchu.

Kara powinna przekonać obwinionego i ogół społeczeństwa, że popełnianie wykroczeń nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wskazywanie, że reguły bezpiecznego użytkowania dróg publicznych obowiązują wszystkich i należy w taki sposób prowadzić pojazdy by uniknąć możliwych i przewidywalnych zagrożeń bezpieczeństwa, a tym samym zapobiegać wypadkom i kolizjom na drogach. Obwiniony umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w komunikacji lądowej, stwarzał przez to zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Do okoliczności obciążających należy zaliczyć przede wszystkim nagminność wykroczeń prowadzenia samochodów ze zbyt dużą prędkością, natomiast jako okoliczności łagodzące uwzględniono niekaralność obwinionego (k.29) i nie popełnianie wykroczeń w ruchu drogowym (k.24).

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz zdolną spełnić swe cele prewencji indywidualnej i generalnej powinna być kara 500 złotych grzywny. Kara ta powinna przekonać obwinionego, że pojazdy mechaniczne należy prowadzić z prędkością zgodną z obowiązującymi zasadami bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Obwiniony osiąga około 1.500 złotych miesięcznie i będzie mógł zatem zwrócić poniesione na rozpoznanie sprawy koszty, a nie powinny być one przerzucane na ogół podatników.